

ПЕДАГОГІЧНА ПРАКТИКА СТУДЕНТІВ ФАКУЛЬТЕТУ ІНОЗЕМНИХ МОВ. МЕТОДИЧНІ ВИМОГИ ДО УРОКУ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

*Серняк О.М.,
доцент кафедри англійської філології та
методики навчання англійської мови*

Підвищення вимог до рівня підготовки випускників педагогічних освітніх закладів, оновлення і реформування сфери освіти передбачає, що головним завданням педагогічного ВНЗ є формування професійної компетентності майбутнього вчителя.

Педагогічна практика – один із основних елементів процесу формування професійної компетентності, оскільки передбачає формування першого досвіду педагогічної професійної діяльності, а саме перенесення знань із педагогіки, психології та методики викладання іноземної мови у сферу педагогічної праці, застосування отриманих знань, набутих умінь та навичок у професійній діяльності з учнівським колективом.

Метою публікації є аналіз методичних вимог до уроку іноземної мови, які студент-практикант має взяти до уваги у процесі підготовки та проведення уроків у школі.

Одним із найважливіших аспектів у практичній підготовці студента-практиканта є звернення уваги на **розуміння ним методичної структури уроку**, яке передбачає врахування студентом-практикантом етапів уроку, їх специфіки і характеристики; застосування вправ певного виду на різних етапах уроку, врахування їх методичної доцільності, взаємозв'язку та послідовності їх виконання.

Врахування мовленнєвої спрямованості уроку – наступний важливий аспект для врахування молодим вчителем іноземної мови, оскільки основним об'єктом іноземної мови є мовленнєва діяльність, а основною практичною метою навчання іноземної мови є навчання іншомовному спілкуванню. Мовленнєва спрямованість уроку передбачає практичну орієнтацію уроку, його комунікативний характер вправління, що полягає у вправлянні учнів у спілкуванні.

За С.Ю. Ніколаєвою «основним методом навчання іноземної мови в сучасній школі є комунікативний метод, суть якого полягає в тому, що процес навчання є моделлю спілкування» [2, с. 147]. Ось чому студент практикант повинен взяти до уваги, що навчання іншомовному спілкуванню передбачає оволодіння основними видами іншомовної мовленнєвої діяльності – рецептивними (аудіюванням і читанням); репродуктивними (говорінням в

монологічній та діалогічній формі, письмом). Завданням уроку іноземної мови є тренування всіх видів мовленнєвої діяльності: говоріння, читання, письма, аудіювання. Основним засобом оволодіння вказаними видами мовленнєвої діяльності є комунікативні вправи, які передбачають мовленнєву діяльність у різних ситуаціях з певною метою, а саме вирішення учнем розумово-мовленнєвого завдання, пов'язаного з конкретно природною або створеною штучно ситуацією спілкування у процесі виконання комунікативних вправ.

Водночас, у мовленні всі види мовленнєвої діяльності взаємодіють. Тому, на уроці іноземної мови всі аспекти мови (фонетичний, лексичний, граматичний, графічний) вивчаються взаємопов'язано. взаємозумовленим є навчання усіх видів іншомовної мовленнєвої діяльності – говоріння, читання, письма, аудіювання. У цьому полягає наступний принцип – **дотримання комплексності уроку іноземної мови**. Хоча на окремо взятому уроці іноземної мови не всі види мовленнєвої діяльності розвиваються однаково, вправління одного виду не можливе без застосування іншого.

Як наголошує Л.С. Панова, «...учень є суб'єктом навчально-пізнавальної діяльності, тому, у вивченні іноземних мов актуальним є застосування таких форм роботи, які інтенсифікують навчання, спонукають до активної роботи кожного учня, даючи йому можливість на певному рівні спілкуватись іноземною мовою» [3, с 42]. Вважаємо, що **застосування розмаїття форм роботи з учнями** має бути основною вимогою до організації уроку іноземної мови студентом-практикантом. Маємо на увазі, що необхідними є знання студентом-практикантом типів вправ для навчання іноземної мови за основними критеріями (комунікативні, умовно-комунікативні, не комунікативні; рецептивні, репродуктивні, рецептивно-репродуктивні, продуктивні, рецептивно-продуктивні; індивідуальні, групові, колективні). Важливим є саме поєднання різних форм роботи з учнівським колективом.

Адекватність здійснення контролю – ще один із найскладніших моментів, на які вказують студенти-практиканти у процесі обговорення та аналізу проведення уроків під час педагогічної практики. На думку О.І. Вишневського, успіх полягає у застосуванні різних видів поточного контролю. Вчений-методист наголошує, що «основне значення має аргументованість, об'єктивність оцінок, їх виховна і стимуляційна функція» [1, с. 98]. Разом з тим, важливим є належне завершення уроку, що передбачає підведення підсумків уроку, визначення студентом-практикантом результативності уроку.

Таким чином, обговорення та аналіз вищезгаданих аспектів з студентом практикантом сприятиме підвищенню рівня його професійної компетентності у процесі проходження педагогічної практики з іноземної мови. Усвідомлення

майбутнім фахівцем важливих управлінських аспектів організації уроку іноземної мови має стати основою педагогічної діяльності студента-практиканта, а у майбутньому сприятиме забезпеченню його високої професійності як керівника навчально-виховним процесом в умовах оновлення педагогічної парадигми.

Список використаних джерел

1. Вишневецький О. І. Методика навчання іноземних мов: Навч. посіб. 2-ге вид. Вінниця, 2011. 206 с.
2. Ніколаєва С.Ю. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання наук. ред. українського видання. Київ: Ленвіт, 2003. 273 с.
3. Панова Л.С., Андрійко І.Ф., Тезікова С.В. Методика навчання іноземних мов у загальноосвітніх навчальних закладах: підручник. Київ: Академія, 2010. С. 41–44.